

Ném nỗi buồn về phía biển

Những con sóng dạt dào liệu có đem được nỗi buồn ra xa tít ngoài kia không?

Đà Nẵng trải dài dài với những bãi biển trong vắt kéo dài từ chân đèo Hải Vân đến tận Non Nước. Đứng từ đỉnh đèo Hải Vân nhìn xuống Đà Nẵng nằm cong mình trong nắng hứng những đợt gió từ biển thổi vào mát rượi.

Thảo My yêu biển đến lạ kỳ, ngay từ bé cô đã yêu biển. Cô thích ngắm những con sóng từ khi chúng còn dùng dằng ở ngoài xa cho đến khi chúng vỗ vào bờ. Biển đem lại cho cô sự yên bình mà những thứ khác không đem lại được. Có những buổi tối buồn nhiều hơn vui, cô thường ngồi một mình trước biển, để cho những cơn gió len vào tận chân tóc mát rượi và nghe sóng vỗ rì rào trên bờ cát. Chính bởi yêu biển, Thảo My yêu tất tần tật những gì liên quan đến biển, từ những con thuyền chài với ngọn đèn măng sông ở tít ngoài xa cho đến đám còng chạy trên bãi biển. Thảo My hay đi lang thang dọc bờ biển, nhặt những vỏ ốc mà biển đánh dạt vào bờ về chưng trong tủ kính. Đến bây giờ, cô đã có nguyên một ngăn tủ với những chiếc vỏ ốc xinh xinh mà cô xem như báu vật.

Những con sóng chạy miết ngoài xa, và cũng chính những con sóng xém tí nữa đã đem Thảo My về với biển nếu không có anh. Đêm hôm đó, cũng như những buổi tối bình thường trước đó, cô vẫn lang thang đi dọc theo con biển Phạm Văn Đồng đang vàng vọt dưới ánh đèn của thành phố. Cái nóng đầu hạ khiến con người ta bức bối, với một người có tâm hồn hướng về biển như Thảo My, sự bức bối khiến cô ngạt thở. Để rồi cô đã làm một điều mà đến lúc này cô vẫn chẳng hiểu tại sao mình liều đến vậy. Chính lúc ấy, cô thềm ngâm mình dưới biển xiết bao. Để lại đôi giày còn vướng nhữn hạt cát trên bờ, Thảo My lao ra phía biển, đi miết cho đến khi dòng nước nhấp nhô ngang bầu ngực cô.

Gió mát rượi, nước biển mát rượi, Thảo My cứ thỏa sức lặn ngụp mà chẳng hay những con sóng đã đưa cô ra xa hơn. Chỉ đến khi bàn chân không còn chạm cát, cô mới hốt hoảng trở vào. Ai đó đã nói rằng, khi cận kề cái chết, người ta thường hốt hoảng, giữa giây phút sinh tử ấy, tiếng kêu cứu nhỏ bé của cô có lẽ không đủ lớn để những người trên bờ xuống ứng cứu. Sức lực của một cô gái nhỏ bé hông thể thắng nổi con triều đang lên. Thảo My đuối

dần, đôi tay cô đã rã rời vì sóng nước. Ngay lúc ấy, cô chỉ thoáng thấy một ánh đèn le lói đang rọi về phía mình, cả tiếng ca nô đang rẽ sóng. Trong bóng đêm đang bao trùm ấy, một vòng tay thật chắc đã kéo cô lên.

Thảo My chẳng nhớ mình đã nôn ra bao nhiêu là nước biển, cô nằm lả đi cho đến khi người con trai ấy choàng cho cô chiếc khăn tắm để cô bớt lạnh. Ánh sáng từ những ngọn đèn hắt xuống khiến khuôn mặt anh vàng vọt.

- Cô có biết một năm ở đây có bao nhiêu người bỏ mạng vì tắm biển hay không mà giờ này còn xuống đó.

Tùng chửi được anh buông ra chắc nịch khiến Thảo My sợ sệt. Cô cúi gằm mặt, không nói được câu nào, mà nói đúng hơn là cô cũng chẳng còn sức để nói.

- Tôi đưa cô về.

Người con trai đó lại cất tiếng. Đứng từ trên vỉa về nhìn về phía biển, người ta thấy một cặp nam nữ đang đi dọc theo bờ cát, cô gái với những bước chân run rẩy tựa hẳn vào chàng trai với bờ vai chắc nịch. Chẳng ai hay biết lúc này biển lại nổi sóng dữ dội như thế nào.

Tùng-người con trai có làn da rám nắng ấy là một thủy thủ lành nghề. Biển với anh như có một sợi dây vô hình ràng buộc vậy. Từ sau buổi tối định mệnh hôm đó, Thảo My ra biển không chỉ để ngắm biển và nhặt vỏ ốc nữa, cô có một chốn vui khác để đi về, đó là ngôi nhà ba gian của Tùng.

Quen anh, Thảo My biết được nhiều điều hơn về biển, và cô lại được anh kể cho nghe về cuộc đời truân chuyên gắn liền với biển cả của mình. Nhà anh đã có bốn đời đánh cá trên biển, đến khi cơn bão ngoài khơi nhấn chìm cha anh và con thuyền đầy ắp cá xuống đại dương không tìm thấy xác thì nhà anh mới thôi đánh cá. Người mẹ già của anh đã không chịu được nỗi đau biển cả để lại, đã mang đứa em trai của anh vào tận Sài Gòn sinh sống, như muốn trốn khỏi vị mặn của biển và của nước mắt. Chỉ còn anh vì quá yêu biển nên đã ở lại đây, lẫn lộn với từng con sóng ở mảnh đất Đà thành xinh đẹp này.

Tùng lênh dênh trên những con tàu, công việc thủy thủ luôn đem anh xa đất liền, mới hôm qua anh còn ở Lý Sơn thì ngày mai lại anh đã xuống tận Phú

Yên, có khi cả tháng anh mới điện thoại về cho My:

- Anh nhớ em.

Giọng nói khàn đục của Tùng bị tiếng gió làm cho nhiều đi. Những lúc như vậy My lại nhớ anh da diết, cô nhớ bờ vai chắc nịch, nhớ vị mồ hôi mặn mặn đặc trưng mà mỗi người đi biển luôn có .

Cuối tuần, nhiều khi đến cuối tháng Tùng mới trở về, làn da của anh lại sạm đi vì nắng gió. Cứ mỗi chuyến đi biển, quay trở về anh lại đem cho cô một chiếc vỏ ốc mà anh đã cất công lặn tìm được. Những ngày thứ bảy của cô và anh gắn liền với chiếc chòi cứu hộ ở bãi biển.

Phạm Văn Đồng là một bãi tắm lớn và đẹp của Đà Nẵng, những con đường thẳng tắp với hàng cây xanh mát tấp luôn níu chân khách du lịch. Chính bởi lượng khách đổ về đây rất đông nên công tác cứu hộ càng khó khăn. Tùng đã tình nguyện làm thêm không công vào cuối tuần ở đội cứu hộ của bãi biển.

Tình yêu luôn khiến trái tim mỗi người nhảy múa, con tim của Thảo My cũng vậy, nó đập rộn rã mỗi khi cô bước ra biển, nhìn về cái chòi cứu hộ ở trên cao. Thảo My ở dưới bắt tay lên miệng gọi to:Anh Tùng, chỉ một thoáng đã thấy anh thoăn thoắt trèo xuống với vẻ mặt hớn hờ.

Với chiếc chòi cứu hộ, Thảo My có thể phóng tầm mắt của mình ra phía biển, ngắm nhìn hết sự lung linh và màu xanh ngắt ngất của biển. Tùng có chiếc ống nhòm đeo ở cổ, anh hay choàng nó vào cổ Thảo My, bảo cô nhìn lên phía Bãi Bụt sẽ thấy tượng phật Bà sừng sững ở chùa Linh Ứng. Anh bảo đó là ngôi chùa linh thiêng nhất ở Đà Nẵng, Tùng muốn đưa cô lên đó, đứng trước tượng Quan Thế Âm cầu xin đức phật che chở cho tình yêu của hai đứa. Nhưng ngày đó luôn là niềm mong muốn bởi suốt cả tuần liền, anh lênh đênh trên biển còn khi quay về đất liền, công việc cứu hộ đã ngốn hết quãng thời gian rảnh rỗi của anh.

Một người con trai thì luôn biết cách làm cho trái tim của người con gái mình yêu phải thổn thức. Với Tùng, đó là những chiếc vỏ ốc. Ngăn tủ của Thảo My từ ngày có những chiếc vỏ ốc của Tùng càng thêm rục rở. Không biết anh kiếm từ đâu, những chiếc vỏ ốc với bao hình dáng lạ mắt, khổng lồ được anh tặng cho cô.

Có đêm ngồi ngoài biển, cũng chính trên cái chòi cứu hộ, Tùng lấy chiếc vỏ ốc có nhiều nếp lượn sóng rất đẹp đặt vào tay Thảo My. Anh bảo, khi cô áp tai vào chiếc vỏ ốc, sẽ nghe thấy lời thầm thì của biển. Chính khi cô áp chiếc vỏ ốc vào tai bên phải thì ở tai bên trái, cô nghe anh rừ rừ lời của biển cả: “Anh yêu em”. Vậy đó, những vòng ôm, vị biển, cả những chiếc vỏ ốc đẹp thế kia đã khiến tình yêu của cả hai người thêm cháy bỏng.

Tùng hứa sẽ đem về cho Thảo My một nhánh san hô đỏ, đây là loại san hô rất đẹp và quý mà ít người gặp được. Những lời kể của Tùng về loài san hô đặc biệt kia khiến cô háo hức, ánh mắt cô long lanh khác thường, giống như một vì sao trong đêm bất chợt lóe sáng.

Buổi tối Chủ Nhật, Tùng bắt gặp Thảo My đi dạo trên biển với một người đàn ông lạ. Người đàn ông với chiếc kính cận trễ xuống tận mũi, với chiếc áo sơ mi sức nước mùi nước hoa ấy bắt tay Tùng một cách hững hờ.

Thảo My nhanh nhẩu:

- Đây là anh Sơn, bạn của anh trai em mới từ Nhật về. Anh Sơn là Giám đốc một tập đoàn ở Nhật, về đây để khảo sát tình hình để chuẩn bị xây mấy khu resort.

Tùng không mặn mà lắm với cánh doanh nhân, nói đúng hơn là những bộ cánh đắt tiền và cung cách trò chuyện của họ khiến anh e ngại. Anh trò chuyện với hai người một lát rồi quay trở về chòi, Thảo My thoáng thấy gương mặt anh có chút buồn, cô định nói với anh vài câu nhưn bàn tay của Sơn đã kéo cô đi mất.

Những ngày Tùng ở trên biển, Thảo My đi chơi với tay giám đốc Việt kiều kia. Bên chiếc bàn ăn sang trọng với champagne, với thịt bò hun khói, những câu chuyện Thảo My kể về Bình khiến Sơn nhăn mặt:

- Cha Tùng ấy anh thấy chả có gì đặc biệt, sao em nói nhiều về anh ta vậy.

Vậy là cuộc trò chuyện lái sang một hướng khác, với những hãng nước hoa đắt tiền, những mẫu thời trang mới nhất, ... nói chung là những chuyện không liên quan đến biển. Những ngày ở bên Sơn, anh ta khéo léo rót những lời đường mật vào tai cô, những thói son, lọ nước hoa đắt tiền khiến Thảo My

choáng ngợp. Cô yêu Tùng, phải, điều đó không ai bàn cãi nhưng một người đàn ông sành sỏi luôn biết cách để chinh phục người con gái đang đứng trước mặt họ. Có thể cách xuất hiện, cách tạo cơ gặp gỡ và cơ kiểm soát lẫn nhau là một phương pháp đã đồ nghiêng trái tim một người con gái.

Tối đó, trên bãi biển đang rì rào những đợt sóng kia, bờ môi Thảo My như nát nhàu bởi nụ hôn cuồng nhiệt của Sơn. Cô chẳng hề biết ở đằng xa, một người con trai với nhánh san hô đỏ đã trông thấy tất cả. Chưa bao giờ sóng đánh vào bờ ào ạt như lúc này.

Sơn đã có vợ và hai con gái ở Nhật, Thảo My như lặng người đi khi biết tin này, tấm ảnh giấu trong ví Sơn đã nói lên tất cả. Cô lẳng lặng đẩy nhẹ cánh cửa phòng, đi về phía biển. Đã ba ngày rồi cô không gặp Tùng, giờ này có lẽ anh đang trực ở chòi cứu hộ.

Anh Nghĩa đội trưởng nhìn My dăm dăm:

- Thăng Tùng nó vào Nam rồi em à, nó dặn khi nào em đến tìm nó thì đưa em cái này.

Nhánh san hô đỏ thắm một màu của đất trời. Cô không biết để hái được nhánh san hô này, anh đã bị nhiều vết cắt sắt lẹm đến tứa máu khi cố hái nó để đem về cho cô. Thảo My đang đứng một mình trước biển, giữa mêh mông biển trời trông cô như một hạt cát nhỏ bé ở trên bãi biển, hạt cát ấy đang nhỏ những giọt nước mắt trước biển cả. Những con sóng dạt dào liệu có đem được nỗi buồn ra xa tít ngoài kia không?

Nguyễn Nhật Hoàng